

Mult mai bine
suna flautul auriu
pe care Luna îl găsisese
în camera secretă
din mansardă.
Acest flaut fermecat
era marele secret
al Lunei, căci,
descoperise ea,
datorită lui
putea vorbi
cu animalele
din pădure, de îndată
ce le cânta ceva.

— Pur și simplu,
n-am niciun chef,
îi strigă Luna, sfidă-
toare, unui copac, ale cărui rădăcini
groase se înălțau în drum. Au! țipă deodată.
O veveriță obraznică îi aruncase în cap
un con și apoi dispăruse rapid în coroana
unui brad.

— Hei, ia așteaptă tu puțin!
strigă Luna.
I-ar fi plăcut să-i spună vreo două
vorbe. Dar, fără flautul fermecat,
nu putea fi înțeleasă.
Din păcate, plecând în grabă,
îl uitase acasă.

la tine. Toți colegii mei de clasă sunt plecați în timpul vacanței. Doar mama mea cea extraordinară nu a vrut să plecăm nicăieri. Este ocupată cu scrierea unei cărți despre orgi vechi. Asta mi se pare tare plictisitor, iar vacanța parcă durează o veșnicie.

Luna strâmbă din nas. Știa că asta părea foarte arogant. Dar așa și trebuia să arate.

— Îmi pare rău pentru tine! Dar eu nu voi face pe clovnul în pauza ta de vacanță, ca să te relaxezi tu. Iar de exersat, prefer să exersezi singură.

Văzu privirea severă a lui

Julius Jupiter, care îi spunea, fără cuvinte, că ar face bine să își țină gura.

— Ascultă-mă bine, copilă dragă..., începu el cu o voce enervată. Nu-ți permit...

Se auzi un ciocănit în ușă.

Domnul Jupiter tresări.

— Cine e? Întrebă el iritat. Avem oră.

Traversă sala de muzică și deschise nervos ușa.

— Ioana! Doamnă Silva!

— Mami! strigă Luna ușurată și sări să o îmbrățișeze.

— Mă scuzați pentru întrerupere, domnule Jupiter, spuse doamna Silva. Mi-am făcut griji că pe Luna a prins-o ploaia. De aceea i-am adus haine de schimb și vreau să ne întoarcem acasă cu mașina, înainte să răcească.

— Au! țipă ea.

Luna se ridică și încercă să-și elibereze piciorul, dar acesta era prins bine în groapă. Mai mult, glezna începuse să o doară foarte tare. Reuși, în cele din urmă, să-și desfacă șiretul de la pantof și să-și tragă piciorul afară cu ambele mâini.

Deși toate astea duraseră doar câteva minute, piciorul i se umflase tare. Sigur era luxat. Ce necaz! Din cauză că nu-și putuse scoate pantoful din groapă, Luna trebui să-și continue drumul desculță. Nu era deloc distractiv să facă asta pe pământul din pădure, unde nu era tocmai mușchi moale, ci mai degrabă tot felul de surcele și crengi rupte de furtună. De-ar fi fost Momo pe acolo... Mistrețul i-ar fi scos pantoful într-o clipită. Nu avea nimic de pierdut dacă ar fi făcut o încercare.

— Momo! strigă ea. Moooooomo!

